

A hegytetőről gyakran néz Keletre,
Ó, szép Pozsony! Szülőföld, ifjú város...
Ó, messze síkság, tündöklő, virágos...

De mélán gondol Assisi Ferencre,
És Jézust látja száz beteg alakban
S a német leprást — megcsókolja lassan.

Harsányi Lajos.

Névtelen hősök

Lengyel mocsarak közt
Omladozó sírok...
Rájuk emlékezve
Forró könnyet sírok...
Száz, meg száz magyar hős
Porlad ott jeltelen,
Hősi homlokuakra
Babér már nem terem!

Sok magyar hőst takar
Galicia sírja,
Szibéria jege
S lankás Bukovina...
Piavé habjai,
Sziklás karsztok bérece,
A szerb sár-óceán
S a franciák földje...

Idegen hant alatt
Nyugtalan az álom!
Éjfélkor átkelnek
A csonka határon,
S holt szívünket itthon
Agyonsebzi újra
Hontalan magyarok
Töviskoszorúja.

Akit úgy szeretnénk
S vissza sose tére;
Kinek a hazáért
Foly le meleg vére
S csak éjféλι órán
Látogathat minket:
Sirassuk meg újra
Drága véreinket!

F. Huszár Amália.

Imre herceghez

Árpádok hó lilioma,
Boldogságos szűz daliája,
a helyed: angyalok hona.

A lelked liliom-vetése
kilenc századon át virul:
öntöző szemed könnyezése.

Jöhetett ármány, durva horda,
és fergeteges vad idő,
de szép kerted le nem tiporta.

Mert volt, ki védje, összefogja
Pannonia virágait:
István király úr férfi-jobbja.

S törzséből még szentek, nagyok:
Erzsébet, Margit s a dicső
Lászlónak harci bárdja is ragyog.

Hű gondosságod el ne múljon,
Istvánnak szűz fia ne engedd,
hogy néped rút fertőbe hulljon.

Szemed mindig csak idenézzen,
hogy útag járjuk s puha bűn
ne rontson, nálunk ne tenyésszen.

Testvéreim, szóljon az ének,
s dicsérve mondjuk ma nevét
Istvánnak és a szűz Imrének.

A Gonosz ne dúljon, fogyasszon,
Övjon minket István úr, Imre
s velük az égi Boldogasszony.

Mihály László.